

JÁSZ UJSÁG

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI LAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Jászberény, Vasár-utca 2 sz., hova a lap szellemi része küldendő.
ELŐFIZETESI ÁR HELYBEN:
Egész évre . . . . . 8.— K
Fél évre . . . . . 4.— K
Negyed évre . . . . . 2.— K

Felelős szerkesztő:
BELEZNAJ LÁSZLÓ.
Előfizetési és hirdetési díjak a kiadó Pesti Péter címére küldendők.
Megjelenik vasárnap és csütörtök reggel.

KIADÓHIVATAL:
Jászberény, Vasár-u. 2., hol hirdetések a legolcsóbban vétetnek fel. — Nyilattér sora 30 fillér.
ELŐFIZETESI ÁR VIDEKEN:
Egész évre . . . . . 9.— K
Fél évre . . . . . 4.50 K
Negyed évre . . . . . 2.50 K

ÉLŐ LELKIISMERET.

A legszebb jogi intézmények egyike az esküdtbírótság. Ennek alap-gondolata, hogy abban a kérdésben, hogy a vád tárgyát alkotó cselekmény büntett-e vagy sem és ha büntetendő cselekmény, beszámítható-e a vádlott terhére és ez büntethető-e a cselekményért — a szabad polgárokból összeállított esküdtek élő lelkiismerete döntsön.

Az esküdtbírótság tehát ad hoc mindenkor büntetőjogi törvényhozó, mert első sorban abban a kérdésben dönt, hogy valamely cselekmény delictumot képez-e és ebben a tekintetben a tételes anyagi büntetőtörvénykönyv szabályai reá nézve nem irányadók. Az esküdtszék feladata másodsorban az ítélezés, a bűnösség vagy nem bűnösség kimondása. A büntetés kimérése már a büntetőtörvényszék feladata.

Semmiféle jogászai szaktudomány vagy általános műveltség nem kívántatik az esküdtszéki tagsági minősítéshez. Csak egyetlen egy kívántatik, hogy az esküdtnak legyen ép és egészséges erkölcsi érzéke, tiszta, befolyástól ment eleven lelkiismerete, mely a jó és gonosz között minden nehézség nélkül különbséget tudjon tenni,

A múlt héten Szegeden ezt az esküdtszéket, a népbírótságot, az élő lelkiismeret bíróságának intézményét csuffá tették. Egy ember megöl egy öreg asszonyt. Ezt beismeri. Csak azt tagadja, hogy előre megfontolt szándékkal követte el az emberölést. A „praemeditációt“ azonban minden körülmény teljes büntetőperrendszerü bizonyítékokkal igazolja. A szakbírótság előtt teljesen

elfogadható bizonyítékok voltak arra, hogy Jánossy Aladár előre megfontolt szándékkal gyilkolta meg özvegy Haverdánét, ennek szülőjében Szabadkán, ahová e célra leutazott, ahol rálesett és lelőtte. A bizonyítékok egész halmaza szólott amellett, hogy őt Haverda Mária, a meggyilkolt leánya és ennek ismerőse, Vojtha ösztönözték a gyilkosságra, ők küldték le ebből a célból Budapestről Szabadkára.

Ott fekszik az esküdtbírótság előtt képzeletben egy holttest, átlőtt mellel, előtte valóságban egy férfit áll, ki beismeri, hogy a golyót ő rőpítette az élő testbe, abból a revolverből melyet magáénak ismer el. A szegedi esküdtszék mégis azt mondja, hogy itt büntetendő cselekmény fenn nem forog. Az, hogy Jánossy orvul lelőtte özv. Haverdánét az a tény büntetendő cselekményt nem képez. Ezért tehát sem a tettes, sem felbujtói nem büntethetők. A törvényszék ezen egyhangu határozat alapján az összes vádlottakat felmenti.

A védőügyvédek az utcai csöcselék kíséretében Haverda Máriát a vendéglőbe kísérik. Folyton éljenzik, virágot nyujtanak át, lakomával tisztelik meg Haverda Máriát, ki aze-lőtt félórával még nem tudta, hogy nem-e kötél vár mind a három vádlottra. A gyilkossággal vádolt nőből egyszerre, rövid 60 perc leforgása alatt egy ünnepelelt, virágokkal koszoruzott hösnő lett. Míg ez az ünnepelelt a Tisza-szállodában történik, a fogházban ingyenes helyet kér éjszákára Jánossy, ki mint egy örült kiabálja, hogy ő bűnös, bántja, hogy nem kapta meg a büntetését. Ő csak

azért könyörgött, hogy bitófára ne juttassák, mert Haverda Mária iránti szerelméből cselekedett. De neki az a nő többet nem kell, mert ő nem akar férje lenni egy nőnek, kinek anyját meggyilkolta. Ez a véres árnyék folyton ott lenne közöttük. Bántja lelkiismeretét, hogy egy élet kioltásáért elégtételt nem adhat, mert az esküdtek felmentették, holott ő a véres tettét és bűnösségét beismerte.

A rettenetes komoly jelenetet megzavarja a fogházör fellépése, ki a beismerő bűnöst, a gyilkost, ki pénz hiányában egy éjszakára ingyen szállást kér a fogházban, kénytelen ki-dobtatni. Ilyen jelenet csak operettekben fordulhat elő. Erre összeállnak a szegediek és Jánossynak hamarosan ezer koronát összegyűjtenek. De a felmentett, gyilkos, azzal a kiáltással, hogy ő „ur“, nem fogadja el az ajándékot, de elfogadja váltóra az ezer koronát mint kölcsönt. Erre Jánossyt egy vendéglőbe viszik, hol külön ünneplik. Vele van védőügyvéde, sőt számosan az esküdtek közül, kik vígan koccintanak azzal a pohárral, mely Jánossynak abban a kezében van, amelylyel özvegy Haverdánét lelőtte. Szerencse, hogy nem Haverdáné koponyájából isznak áldomást.

Reggel pedig valóságos diadalmenettel hozzák fel Budapestre Haverda Máriát, kit az egész uton mint hösnőt ünnepeleltek, virágokkal halmozta el az egész uton. Minden állomáson ezerével vonulnak ki elébe, mint valami fejedelmi személyiség elé. Így tart ez Budapestig.

Ott azonban Haverda Máriát, kicsibe mult, hogy agyon nem verték. A népitélet sujtó pallosa ott majdnem

utólérte anyja gyilkosának felbujtóját. Az a csirkefogónak nevezett fővárosi utcai néptömeg akart elégtételt szolgáltatni meggyilkolt anyja szellemének. Felháborodással, tajtékzó gyűlölettel rontott az anyagyilkos, de felmentett leánynak, kit rendőri asszisztenciával kellett megvédelmezni a nép kitörő dühe elől. A pesti csirkefogók erkölcsi érzéke, élő lelkiismerete tehát erősebbnek, egészségesebbnek bizonyult, mint a szegedi tisztas, esküdt-széki tagok, a polgári bíróság lelkiismerete volt.

Ezeket a furcsa jelenségeket látva, gondolkozóba esünk a magyar nép erkölcsi érzékének bomlása, eltoppulása miatt, mely ma már a jót és rosszat egymástól megkülönböztetni nem tudja és oly jeleneteket produkál, amelyek a forradalmak, a népőrület forratagában szoktak előfordulni. Mennyire büszkék voltunk csak nem régiben is a józan, okos, erkölcsileg erős, becsületes, lelkiismeretes vidéki közönségre. Ennek szemléletében kerestünk vigasztalást, ha a fővárosi, a nagyvárosi erkölcsstelségek fertőjének szemléletén elszomorodtunk. Ime a nagy magyar alföld metropolisza élő lelkiismeretének népitélkezésben való meg nyilvánítását erkölcsi fölényvel, felháborodással utasítja vissza a fővárosi csirkefogó-erkölcs.

Az igazságügyi miniszter siet kijelenteni, hogy nem az esküdt-széki intézményben van hiba. Ez igaz. De a hiba abban van, hogy az esküdt-széki intézmény nálunk csak merő forma, nincs azonban beleváló élő

lelkiismeret. A közfelfogás a bűnről és az erényről, a jutalomról és a büntetésről teljesen megromlott. Ennek oka pedig azokban az erkölcsstelen behatásokban keresendő, amelyek alatt kialakult ez a beteges, perverz felfogás, mely miatt most még az olyan sajtóorgánomok is kifakadnak, melyeknek legtöbb részök van ebben az általános romlásban.

Nagy és intő tanulság a szegedi ítéletből, hogy Isten, vallás nélkül nincsen lelkiismeret. Hazug, aki ellenkezőt állít. A szegedi esküdtek az érzéletes, tisztán érzelmi vágyak alapján kialakult, vallás nélküli erkölcsi elvek szerint hozták meg ítéletüket. Az újságokban oly sürűen olvasott és a védőügyvédek által ügyesen kihasznált reminiscenciák (Steinheilné, Borovska) hatottak ítélkezőképességükre, mely megdöbbentő mondhatni kétségbeejtő módon nyilatkozott meg felmentő ítéletökben. Ez most minden józan ember igazságérzetét háborítja fel, mert mindenki látja a bűnt, mely büntetlenül marad. Egy emberélet oltatott ki és ezért sem az erkölcsi, sem a jogi világrend szempontjából elégtétel nincs. Ellenben a cinizmus, a durva erkölcs orgiákat űl a meggyilkolt anyja sírja felett. Ennél nagyobb embertelenséget talán a kannibálok között sem láthatunk.

Dr. Dolencz József
ügyvéd.

A törvényhatóság bucsúja.

(A „Jász Ujság” telefonértesítése.)

Dr. gróf Almássy Imre távozó főispántól a vármegye közönsége

bucsuozott el utóljára a tegnap délelőtt 1 órakor Szolnokon a Kossuth-szálló vendéglőjében tartott lakomán, A városok és községek köldöttei, vagyis a törvényhatóság tagjai sorából az ebédnél számszerint 180-an vettek részt. A vármegye notabilitásai teljes számban képviselve voltak a megye minden részéből. Vározuokból Konczek István polgármester, Huba Lajos városi tanácsos, Barla Kálmán főgimn. tanár és ifj. Pénzes István városi jegyző vettek részt. Az ebédre egybegyűltek pont 1 órakor fogadták riadó éljenzéssel az ünnepezt gróft. Az első pohárköszöntőt Kövér János megyebizotsági tag mondotta a vármegye közönsége nevében. Utána Gorove László, Ambrus László és Dr. Kiss Ernő bizotsági tagok szebbnél-szebb beszédben érintették a távozó főispán hazafiai érdemeit és élítették őt, mint a megye közönségének osztaatlan szöretetével övezett vezérét. Ezek után az ünnepezt Dr. Almássy Imre gróf mondott meghatóttan köszönetet a legmagyaraab vármegye tünnető megtiszteléséért. A távozó főispán zugó éljenzéssel kísért tószája után Barla Kálmán emelkedett szóra és általános figyelem között a nála ismert szónoklat és beszéd mesteri hatása alatt mondott nagy éljenzés és tapsokkal kísért remek pohárköszöntőt az ünnepezt nejjére: Almássy grófnéra. A folytonosan derült hangulat és lakoma a késő délutáni órákban ért véget.

— Az új főispán. Távbeszé-
lőn vett értesülésünk szerint határozott formában tartja magát azon hir hogy Jásznagykun Szolnok vármegye főispánjává Hoithy Szabolcs megyei nagybirtokos fog kineveztetni.

— Tanfelügyelői kirendelt-
ség. A városi képviselőtestületi köz-

T Á R C A.

HETI KRÓNKA.

Derős az ég, meleg a napsugár is,
Ugy látszik, végre megjött a tavasz
S egyetlen szobrunk fedetlen testére
Az ég talán már többé nem havaz.

Váltig csodálva, hogy a rideg télben
Állván előtte egy-egy néni
S keresztet vetve ájtatos imában
Egy rossz gunyát nem tett a hegyibe.

Tehát tavasz van, érzi minden ember,
Mert itt-ott immár járható a sár
S a bús sziget lassanként ébredezve
Már innen-onnan vendégekre vár.

Tehát tavasz van, mert egy kis napfényért
Az embernek nem kell fáradnia
S a sok dolog mellett is sütkérezhet,
Tanu reája a plebánia.

Tehát tavasz van, mert az esti korzón
Vidáman jár cibil és hadsereg,
S a fal tövében — pitykézik, golyózik
A lármás, piszkos, vidám, sok gyerek.

Tavasz van, agyó hát egyleti élet,
Csendes kaláber, ferbli, huszonegy,

Nem bosszant többé meg a kvintes konira,
Hogyha az ember kvart kasszára megy.

S végül tavasz van, szerelmi dallal
Telisteli a szerk. papirkosár;
S ha ez se jó, hát itt a holt bizonyosság:
A rendőrség már kis kabátba' jár.

Körö.

Egy híres jász tudós.

— A „Jász Ujság” eredeti tárcája. —

Írta: Dr. Pintér Jenő.

Jászberény városának egy olyan szü-
löttéről kívánunk ez uttál megemlékezni, ki
körülbelül kétszázötven év előtt, a neve-
sebb magyar emberek sorába emelkedett.
Mint tanár, mint tudós és mint író egyaránt
kivált kortársai közül; hazájában és a kül-
földön egyformán derekas érdemeket szer-
zett. Itthon II. Rákóczi Ferenc fejedelmünk
atyját nevelte, a külföldön könyveivel és
tanítástani új rendszerével keltett feltün-
ést.

Ezt a kiváló jász-sági író tudománya
tette tiszteltté. Talán ő az első, aki Jás-
berényből a tudomány mezejére szakadt;
mindenesetre az egyetlen, kinek nevét a

külföld is tisztelttel emlegette. Előtte, utá-
na nagy hézag tátong, ő maga olyan, mint
egy végtelen síkságból hirtelen kiszökkenő
hegy — földjei mégis elfelejtették. . . .

Emlékezzünk régiekről!

Jászberényi Pál a Jászság fővárosában
született még abban az időben, mikor ez a
nagy alföldi helyiség a török szultán ura-
sága alá tartozott. Amint látható, nevét
szülővárosától vette, melyre mindig hálásan
gondolt vissza, s melynek abban az időben
szokatlan dicsőséget szerzett. *Megalínus*
János svéd eredetű tudós egész lelkesül-
ten írja róla latin versében:

„Antiquae stirpis revirescens Paule propago
Jazygum veteris dulces decusque domus”

Egy másik londoni angol tanár pedig
kora jobb latin költőinek egyike, szintén
ünnepli benne a nagy jász születésű író
és tudóst:

„Clara foret per te Jazygum prosapia cunctis,
Patria fragrant dulcis amore tui”

A szegény sorsu, jó eszű református
fiu Erdély leghíresebb iskolájába, a gyula-
fehervári kollégiumba ment tanulni. Itt már
deák korában annyira kitűnt, hogy II. Rákó-
czi György fejedelem egyetlen fiát Feren-
cet, az ő kezére adta. Jászberényi Pál a

gyűlés intézkedéséből kifolyólag a város polgármestere a közoktatásügyi miniszter által tervbe vett tanfelügyelői kirendeltségnek Jászberényben leendő felállítására iránt kérelmezte a miniszternél. A tanfelügyelői kirendeltségnek Jászberény városában való felállítása szükségességét elvitázhatatlan indokok támogatják, melyeket a polgármester a miniszterhez intézett felterjesztésben ki is fejtett. Ezen indokok szerint a vármegye területén 205 iskolaépületben 601 tanerő működik és foglalkozik 40100 mindennapos tanköteles gyermek tanításával, Ebből a járszág 18 községére és Jászberény városára esik 69 iskolaépület 190 tanítóval és 20000 tanköveléssel az ismétlőkkel együtt. Ezenkívül van még a járszágban 5 iparos-tanonc iskola 10 kised ovoda 5 állandó és nyári menedékház, 1 polgári leányiskola 3 szaktanító és 9 gazdasági irányú ismétlő iskola. E számadatok szerint tehát mintegy 250 tanerő működésének felügyeletére szervezetnénk a tanfelügyelői kirendeltség.

HIVATALOS RÉSZ.

— **Vármegyei közgyűlés** A vármegye törvényhatósági bizottsága — mint értesültünk évnegyedes közgyűlését a jövő hó 14-én fogja tartani.

— **Munkásközvetítő.** A vármegye törvényhatósága munkásközvetítőül Hruska József vármegyei közigazgatási kiadó jelölt, amely körülményről a városok és községek hatóságai rendelti uton értesítettek.

— **Városi közgyűlés.** Jászberény város képviselőtestülete folyó hó 25-én pénteken délelőtt tartott rendkívüli közgyűlésében tudomásul vette és elfogadta Kurtz Jenő városi tisztviselő mérnöknek hivatalos állásáról való lemondását s nevezett mérnöknek a várostól való távozása alkalmából hivatalos állásában kifejezett ügybuzgó

kis fejedelmfiut több éven át sikeresen tanította, s e tisztét csak akkor hagyta el, midőn 1656 táján külföldre ment tanulmányainak betöltése végett.

A magyarországi református tanulók ez időtájtban a hollandiai egyetemeket keresték fel előszeretettel, hol a Kálmán-híti főiskolai tanárok a magyar ifjakat különösen jóindulattal támogatták. Hollandiába ment Jászberényi Pál is. De tudománysozomja nem elégedett meg a németalföldi iskolák látogatásával, hanem még messzebbre vágott. Egy szép napon kapta magát, s áthajózott Angolországba.

Az oxfordi egyetemen csakhamar az első tanulók közé küzdötte fel magát. Ekor történt, hogy *Lufton Cecil*, egy előkelő és gazdag angol nemes, fia számára nevelőt keresett. Az oxfordi tanárok, kikhez kérelmével fordult, nem tudtak alkalmasabb egyént ajánlani a jövővény hallgatójánál. Jászberényi elvállalta a nevelőseget, átköltözött Londonba. *Lufton Cecil* házában fényes ellátásra; igazi angolos, úri megbecsülésre talált.

Itt fogott irodalmi munkásságához. Könyveivel csak olyan dicsőséget szerzett a magyar névnek, mint fényes sikerű, teljesen új utakon haladó tanító eljárásával. Hazájától távol latin és angol nyelven írt, de azért nem feledkezett meg honfitársai-

tevékenységéért *elismerését* fejezte ki, egyben pedig felkérte, hogy a városi mérnöki teendőket az állás betöltéséig ellátni sziveskedjék. Egyidejűleg megbizta a közgyűlést a város polgármesterét, hogy az üresedésbe jött mérnöki állásnak pályázat után leendő betöltése iránt tegyen a vármegye alispánjának sürgősen előterjesztést, mely közgyűlési rendelkezésnek a város polgármestere ugyan ezen napon eleget is tett.

— **A tejjac kikövezése.** A városi közgyűlés határozatából folyólag a héten már megkezdtek a rendőrségi épület előtti térnek, illetve a mostani tejjacnak cementlapokkal való burkolási munkálatait. A tejjac e szerint az Erdős-és Moller-féle ház felől részen a járda szélességétől számítva 5 méter 80 cm-ter szélességben lesz cementlapokkal kirakva.

— **A járdák tisztántartása** céljából a városi rendőrkapitány hirdményben hívja fel a ház, telek tulajdonosokat nemkülönben a bérletők és kereskedőket, hogy házaik és üzletük előtti elvonuló gyalogjárók, állandó tisztántartásról gondoskodjanak, továbbá arra is, hogy az udvarokról és üzletköből szennyvíz, vagy szemét az utcára ki ne öntessék.

— **Városi közgyűlés.** Jászberény város képviselő testülete a jövő hó 7-én tartja rendes havi közgyűlését, melynek egyik fontos és érdekes tárgya lesz a városi takarékpénztár létesítésének ügye.

UJDONSÁGOK.

— **Megbizás** Az igazságügyi m. kir. miniszter dr. Visznecky Bélát a járszági felsőjárás járási orvosát a jászberényi állami fogház orvosi teendőinek ellátásával megbizta.

— **Áthelyezés.** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter *Simonyi Mihály* kir. főmérnököt a szolnoki m. kir. államépítészeti hivataltól a közszolgálat érdekében a szombathelyi államépítészeti hivatalhoz helyezte át.

— **A fenyegető jégvári rémnek** elhárításáról tanácskozott gróf Serényi Béla földmívelésügyi miniszter szakferfiakkal, akik a többi között azt ajánlották, hogy a nagyobb városok rendezkedjenek

ról. Műveinek egyikét Apafi Mihály erdélyi fejedelemnek ajánlotta, ismerősei számára pedig hazaküldte munkái néhány példányát. Híre végül hazájába is eljutott. Itt gondolkodni kezdtek arról, hogy Londonból visszahívják, hadd értékesítse itthon tudását nemzete javára.

Bethlen Miklós gróf, a jeles erdélyi államférfiu, kinek emlékiratai fontos forrással szolgálnak Jászberényi Pál életéhez, külföldi utazásában egyenesen azért ment el Londonba, hogy kifejezze előtte tiszteletét, s tapogatózódik, vajjon odahagyand-e londoniumi híres iskoláját, ha itthon helyet biztosítanak. Londonba érve Bethlen, egy fogadóba szállt — de szőljon maga az emlékiró: „Hát Isten Jászberényt, noha semmit akkor én rólam nem tudott, épen abba a vendégfogadóba hozta, valami barátjával pityivázi. . . . Én ott a gazda szolgálójával kezdvén tudakozódni a Jászberényi szállásáról, meghallá, oda jöve, kérdé, hogy mit akarok, talán Bethlen Miklós vagyok? Mondám hogy az; elhűle, megölele, megcsókola és felelte sok emberséggel s barátsággal volt hozzám valamig Angliában laktam és pénz is majd szízhetven vagy kétszáz tallérig adott, kit ajándékon, kit kölcsön, melyet azután egynehány esztendővel fizettem meg egy atyjafiának, az ő halála után szegénynek.”

be mesterséges jégtermelésre is bizonyos mennyiségű jeget a közegészségügyi és élelmezési célokra ingyen vagy legalább nagyon olcsón kössenek le. A miniszter országos akciót akar indítani ez ügyben. Bizony, multkori cikkünk értelmében a közegészségügy, a jégre szoruló érdekelt-ség és orvosaink irányadó véleménye városunkban is sürgősen megvalósítandónak állítják a városi vezetőség elé a jéggyárat.

Az ily irányú mozgalom híre a jéggyár felállításáig is, már árajánlat is érkezett a városi tanácshoz, mely ápril-májusi szállításra Budapestben berakva 4 kor. 90 fillérért kínál a jégvári enyhítésére 15-20 waggon l.-a kristályjeget, jún. — szept. i szállításra pedig 5 kor. 90 fillérért métermázsáját. Az árak később mindig emelkednek s így sovány vigasztalás az, hogy lesz még fagy is, jég is, mert a régi időjós szerint: „Mátyás, ha nem talál, — csinál.” (t. i. jeget.)

— **Gyászír.** Főgimnáziumunk egyik legszorgalmasabb, legjobb, leghetesebb tanulója ragadta el a mult héten a könyvtelen halál, Váci József VI. o. tanuló, ki szülőinek legedesebb reménye, tanárainak büszkesége, tanulóársainak szerető jó barátja, mintaképe volt. Osztatlan részvét, mely fájdalom kísérte utolsó útján az elköltözött, ki még oly fiatal volt, s mégis oly sokat szenvedett. Évek óta eljegyzett már őt a halál magának, az emészto kór megfosztotta tagjainak épségétől is, s eleintén két mankón, majd tanulóársainak, tanárainak, s a jászberényi közönségnek jóvoltából műlábon látogathatta az iskolát, melyet annyira szeretett, amelytől csak akkor szakadt el, midőn a romlandó test már felmondta a szolgálatot.

Szegény földműves család gyermeke volt, eleggott szülői benne látták hajlott koruknak egyetlen vigaszát, s ő még halálos ágán is arról ábrándozott, miképen fogja meghálálni szülőinek a tőlük vett jótéteményeket, mily boldog, nyugodt öreg-ség fog nekik biztosítani fáradhatatlan, munkás életével. A Gondviselés kifürkészhetetlen végzése másként határozott. A frissen hantolt sír fölött együtt érzünk a mélyen süttött szülőikkel. Tanulótársai előtt, kik az előben példányképeket tisztelgették, legyen áldott az elköltözöttnek emlékezete.

— **Vizbedobott csecsemő,** illetve méhmagzat ügyében — melyről lapunk mult számában tettünk említést — szerdán délután Dr. *Millasevich* Sándor kir. főügyészhelyettes maga indította meg a nyomozást a bünyűg felderítése céljából. A kir főügyészhelyettes a törvényszéki orvosok és a vizsgálóbíró jelenlétében a temető halottasházában vizsgálta meg a kis hullát.

— **Rablás az utcán.** Vakmerő rablást követett el csütörtökön reggel hajnalban *Ürmös István* helybeli 21 éves cigány legény. A mondott időben a naponta szokásos éjeli tivornyák után kileste, mikor *Rác Andor* tárogatós zenész hazafelé igyekezett. A csinca parton lassan utána sompolygott, azután hátulról megtámadta, ütötte, verte, majd a földre teperte és lelökte a meredek part aljába. A megtámadott ci-

Mert a becsületes tudós hamar elhalt. Szülőföldjét többé soha nem látta. Valamelyik londoni temető fedi porladó csontjait.

Haláláról egész monda keletkezett Magyarországon. Ugy beszéltek, hogy: „Londonban igen nagy jövedelmű szép iskolát tartana, melyet megirigyelven a rossz emberek, alattomban beadott mérég által vesztették el.”

Talán nem egészen így volt. De hogy Jászberényi Pálra sok nemes érzésű ember sajnálkozva gondolt, annyi bizonyos.

gány látva, hogy nem bir ellenfelével, ájulást színelte és mozdulatlan maradt a földön fekve. Erre Úrmös ott hagyta. Kisvártatva azonban visszatért a még mindig mozdulatlanul fekvő tárogatóshoz, kiszibeltte és az ujjairól két aranygyűrűjét lehuzta. A megtámadott tárogatósz felesége reggel jelentést tett a tárogatósnél a rablásról, mely a tettest azonnal elcsipte. Kihallgatásakor tagadta a rablás elkövetését, de a rendőrség a bűnjelkeket még a délelőtti folyamán megtalálta ott, ahol a rabló cigány a tett elkövetése után nyomban elzalogosította.

— **A „jó” fiu.** A vallástalanságból eredő fékezettségnek és vadságnak példái nem ritka jelenségek ma a köznépi körében. Ezt bizonyítják számtalan esetek, melyek napról-napra elszomorítóan tárnak elénk. A héten történt Jászlényszaru községben, hogy Cserháti Jánosné szül. Berényi Margit nevű öreg özvegyasszonyt saját fia úgy össze-vissza verte, hogy a fején és testén 8 nap alatt gyógyuló testi sértejt éjtett. A jó fiu ellen megtették a büntényítő feljelentést a helybeli kir. járás-bírósnál.

— **Hangverseny.** A szolnoki „Uri banda” Majról lapunk mult számában is említést tettünk — március 5-én nagyszabású hangversenyt rendez Szolnokon a „Nemzeti”-szállóban A nagy érdeklődéssel várt, táncmulatsággal egybekötött hangverseny műsora a következő:

1. *Noble Pissioen, Quverture.* Giesner-től. Előadja: a szolnoki uri banda. 2. *Dialog.* Előadja: Antal Elza urhölgy és Udvardy Miklós ur. 3. *Mizerere.* Verdi Troubadour operájából. *Tiszaház előtt.* Ocskay brigadérosból. Előadja: a kisujszállási uri banda. 4. *Air varié.* Vieuxtemps. Előadja zongorán: Mocsáry Gézáné urnő, hegedűn: Stiaussy Nándor ur. 5. *Jászberényi emlék.* Palotásy Jánostól. Előadja: a szolnoki uri banda. 6. *Cabaretszámok.* Előadja: Komor Arnoldné urnő, zongorán kiséri: Komor Arnold ur. 7. *Cimbalom kettős.* Előadja: dr. Kele József és Szalay Zoltán ur. 8. *Hulló lombok.* Dr. Bolemann Istvántól. Előadja együttesen: a kisujszállási és szolnoki uri banda.

A gyönyörű műsorhoz gratulálunk, de a nagyobbjé beletáncolást eltiltjük!

— **Megégett gyermek.** Pénteken ebéd után a helybeli első kerületben egy gyermek, névszerint Vidra Valéria 13 éves kis leány, míg nagyanyja hazulról távol volt, megégett. A szerencsétlen gyermek a nagyanyja által otthagytott szénvasalóval babrált, miközben egy szikra ruhájára pattant, attól tüzet fogott és az egész felső teste teljesen összeégett. Most ezután elképzelhető kinok között fekszik otthon. Életben maradásához kevés a remény.

— **Utcai harc.** Kalm ribilliót csapott a legutóbbi hetipiac alkalmával Jászfényszarun két asszony. Csillik Annát — Buzás Mária bizonyos vetélykedési ügyből kifolyólag az utcán megtámadta s a női nemre legkevésbé sem hizelgő titulusok kíséretében agya-főbe verte. A nagy népszerűsület keltő női harcnak a csendőrség közbelépése vetett véget.

— **Merénylet egy öregasszony ellen.** Csütörtökön reggel a barátok terén Csák Irméné helybeli 80 éves öregasszonyt, mikor a templomba igyekezett, ugyan az a cigány legény Úrmös István, aki egy negyed órával előbb Rác Andor tárogatóst kirabolta — megtámadta és földre teperte. A kétségbeesett öregasszony segély kiáltásaira előlépett emberek szabadtették ki azután a szegény öregasszonyt a merénylet karmái közül, aki néhány fejbeütés után felső kabátját hátra hagyva, elmenekült. A vakmerő cigány ezen második merényletét is erősen tagadta.

— **Elhaltak a mult kéthétén Jászberényben.** Parti Vendel 4 éves, Basztl Jánosné Döbri Terézia 84 éves, Csárdás István 16 hónapos, Benke Imre 72 éves, Dedő Gál János 20 éves, Csák Mária 16 éves, Dezmánd Józsefné Csintalan Ilona 83 éves, Kerschbaum Mózes 22 éves, Kovács József 70 éves, Csiklya László 15 hónapos, Cseh Andrásné Sós Anna 83 éves, Jusztini Mária 6 hónapos, Zámbo Erzsébet 12 hónapos, Oláh Pál 31 éves, Csiklya István 44 éves korában.

Sóspataki Lászlóné Bódi Cicel 70 éves, Szatmári János 8 napos, Sági Péter 9 hónapos, Szarvas Jánosné Szűcs Juliánna 63 éves, Szikra Ferenc 14 éves, Kohári Gáspár 9 hónapos, Kaszkó János 5 éves, Főzer Juliánna 10 hónapos, Váci József 19 éves, Torma Ilona 18 hónapos, Váci Péter 63 éves, Szidiány Lászlóné, Tót Borbála 66 éves, Sipos Mária 4 éves, Sós Sándor 1 hónapos, Tót Mária 22 napos, Markó Erzsébet 2 napos, Horti István 16 hónapos korában.

— **Szül. a mult kéthétén.** Boros István nak leánya Mária, Sebestény Jánosnak leánya Juliánna, Kis Mártonnak leánya Mária, Boros Lászlónak leánya Amália, Iványi Lajosnak fia Lajos, Ország Vendelné fia István, Sánta Pálnak fia István, Toth Dezsőnek leánya Mária, Német Józsefnek fia Sándor, Schwart Ignácnak fia Pál, Gömör Jánosnak fia János, Dolezsl Matildnak fia János, Velkei Ferencnek leánya Terézia, Juhász Jánosnak leánya Mária, Bódi Jánosnak leánya Mária, Kovács Lászlónak fia József, Katmari Jánosnak fia János, Seres Sándornak fia Sándor, Farkas Ferencnek leánya Erzsébet, Tábi Demeternek leánya Agnes, Ruczik Bertelannak fia Géza, Takács Péternek leánya Erzsébet, Toth Józsefnek leánya Erzsébet, Dudás Jánosnak leánya Juliánna, Verseghi Ignácnak leánya Rozália, Kiss Antalnak leánya Margit, Pifkó Antalnak leánya Lenke Cecília, Jankovics Sándornak leánya Erzsébet, Kiss Istvánnak halva született fia, Porhajás Istvánnak leánya Margit, Pócz Ferencnek leánya Anna, Koczka Andrásnak fia András, Szabó Andrásnak leánya Juliánna, B. Barányi Kálmán fia Kálmán, Kovács Sándornak fia Sándor, Pirocska Irmének halva született fia, Bóta Istvánnak fia Dezső, Dedő Gál Jánosnak leánya Mária, Nemoda Józsefnek leánya Mária, Markó Andrásnak leánya Erzsébet, Szűcs Lajosnak fia Lajos, Pesti Jánosnak fia Elek.

— **Házasság kötöttet egy esetben.** Kremmer Jenő és Neuvirth Cecília.

Közönség köréből.

Emlékezetében van az olvasóknak azon mindenféle nagy vehemenciával tárgyalt vadászati kihágási ügy, melynek progressz kontra szereplői a vármegyei jász-társadalomnak és a közéletnek általánosan becsült és tisztelt tagjai.

Ez a kinos hatású feljelentésből származott affér befejezést nyert most a következő másodikfokú ítélettel:

Jász-Nagykun-Szolnok vármegye alispánja a Dr. Kele József vármegyei főügyész szolnoki lakos ellen folyamatba tett vadászati kihágási ügyet, melyben Jászberény város rendőrkapitánya 105/1909 szám alatt hozott ítéletével vádlottat az 1883 évi XX. t. c. 26.§-ába ütköző kihágás vádjá és következményei alól felmentette, — panaszos Tarnay Sándor jászberényi lakosnak mint a jászberényi vadásztársulat elnökének ezen ítélet ellen kellő időben bejelentett felebbezésé folytán felülvizsgálván, alulírott napon és helyben következőleg

ITÉLT: A felebbezett 105/1909 számú elsőfokú ítéletet helyben hagyom.

INDOKOLÁS: A felebbezés elutasításával az 1-sőfokú ítélet helybenhagyandó

dó s így dr. Kele József az ellene emelt vadászati kihágás vádjá és következményei alól felmentendő volt, mert Tarnay Sándornak, mint a jászberényi vadász társulat elnökének dr. Kele Józsefhez intézett azon kijelentéséből, a midőn nevezett tőle azt kérdezte: „Hát mi lesz a fátácnokkal öreg?” hogy „bánon is én, akármí lesz, mi kártérítést nem fizetünk”, továbbá, hogy dr. Kele József birtokelője Elefánthy Sándor eskü alatt vallotta, hogy ő jászberényi vadásztársulat fátácnait, az általuk okozott kártérlet megelőzése céljából, a vadásztársulat tudtával és beleegyezésével folyton lőtte: dr. Kele József a közte és Tarnay Sándor elnök közt fennállott baráti viszonyról fogva is joggal hitette s jogosan azon meggyőződésben lehetett, hogy a vadásztársulat elnöke neki az öregerdőben a vadásztást megengedte.

Ezen ítéletet Jászberény város rendőrkapitányának a felterjesztett iratokkal további eljárás végett kiadom.

Szolnok 1910 évi február hó 5.

Dr. Benkó Albert, sk.
alispán

A második rendben ítélező fórum elvégzése után, azt hiszem közhajszérú azon vágyakozás, hogy az ellenfelek a hivatalos út terén kiélezett fegyvereket sutba vágva, a társadalmi életben közönséssé szerezettel és a baráti jobb nyújtásával végezzenek.

Öreg jász.

CSARNOK.

Ádám naplója.

Irtá Barsy Károly

Hétfő . . . Csakhogy végre itthon vagyok s levethetem levélruhámát. Egészen kihozott sodromból a dolog. Szégyelmem kellene magamat vagy mi — de mégis — azt se tudom hirtelen mit-tévő legyenek . . . Még egyszer felidéztem emlékeimben . . . Az éjszaka nem jól aludtam. Fügefalevegályam úgy szurkált, mintha katuszhejón feküdtem volna. Elhatároztam, hogy piymallatkor nagy sétát teszsek hű tigrissel. Mielőtt a kakas harmadszor kukorékolt volna, már felugrottam ágyamról. Míg fügefalevélövem felapcsolásával szorgoskodtam, hű tigrisem érdes nyelvvel nyalta lábikráimat.

Jó félórát szétlógathattunk már, mikor egy pinguin került az utunkba. Botommal leütöttem és tigrissel együtt, ő valami gazella-félet fogott megreggeliztünk. Ezután folytattuk utunkat. Egészen belemelegedtünk a sétába. A sós víz szalagokban csorgott le hátamon. Hogy könnyítsek magamon, belekapaszkodtam tigrisem sörényébe és így haladtunk tovább, migmen a folyóhoz értünk. Tüstént belegázoltunk. Majd uszni kezdtünk és a folyó sodrával engedték magunkat vitetni. Mikor már jó messzire usztunk, kigázoltam a partra és egy paladarabbal vakargattam magamat, tigrisem pedig a homokban hentergett . . .

Egyszer csak mit hallok! Első halásra azt hittem, hogy seregély, de csakharm tapasztaltam csalódásomat. A bokrok közül kivillant az — asszony — a vékony, ügyetlen teremtés. A nap felé tartva, lezárítottam hátamról a gyöngyöző vízsepeket s tigrisem oldalához lapulva, közeltem feléje. Az utolsó bokornál megálltam. Egy tisztáson játszadozott. Egy kenguru és egy kigyó voltak kíséretében. Az asszony egy vadgesztenyefa alatt állott. Időnkint fel-felnyult és leszakított egy gesztenyét, azután egy lapos fával, amely

jobb kezében volt előtűtve azt a kenguru irányában. Nagy volt azután az öröme, ha egy gesztenye oldalba találta a szegény állatot. Az éies tüske a bört is felkarcolta. Szegény kenguru! Minden találás után fájdalommal kaffantott fel. S amaz—dehogy hagyta volna abba! Mennél kevesebbszer találta el a békéfiró állatot, annál inkább lábajjott. Mászor szintelen arca egészen kipirult, keble úgy hullámozott, hogy szinte faldokolni látszott. A csúf kígyó egy fára tekergőzve csüngette le ripacsos fejét. Élénk sziszegéssel bátorította úrnőjét a kegyetlen tréfára s mikor megdöngött a jámbor kenguru oldala, úgy viháncolt örömben, hogy csak úgy potyogtak a gesztenyek. Összecsikorgattam fogamat. „Ez a vékony ügyetlen asszony! Alig tudja elújni azt a gesztenyét alig bírja felemelni az ütöt s mekkora kegyetlenség szorult belé! S mennél kínosabban vergődik szegény kenguru annál inkább vérszemet kap! Elgondolkozom. Mij furcsa rendje a természetnek, hogy a gyöngék így gázolnak az erőseken, hogy a leggyámoltalanabbak a legvérszopóbbak. No de föltettem magamban, hogy a gonosz bujtogatónak, a ripacsos kígyónak, a legelső alkalommal kitékerem a nyakát. Hü tigrisemben is megmozdult a jó érzés. Vészjósló morgás hallatszott tüdejéből. Megfogtam a sörényét, hogy valami bolondságot ne csináljon. . . .

„Hah! mi volt az? Egy nagy sikoltás rázkódtatta meg rekeszizmaimat. Szegény kis ügyetlen asszony! A felhajított vadgesztenye épen az orrára esett vissza. Rögön kibuggyant a piros vér is. Hü tigrisemmel előugrottam és izmaim teljes erejével kitépém egy csomó vérszecsillapító füvet, odaléptem. S erre mi történt? . . . Sose fogom elfelejteni! Odaléptem hozzá, karjaimat nyújtottam feléje s ő? — Amint meglátott engemet, fölszegte fejét, egy lépést hátrált, majd, mintha ott sem lettem volna, egy gúnyos mosolyal ajkán indult befelé a csaliba. A vért le sem törölte. Mielőtt eltűnt volna, még egyszer hátrafordult; a vér végigcsorgott halovány testén — olyan furcsát éreztem. Hőfőhő bőrön a piros vér! Még mindig mosolygott — s még mindig gúnyosan. Ekkor vettem észre, hogy a kígyó már letekergőzött a fáról és észrevétlenül akar elcsuszanni a fű között. Hirtelen nem tehettem egyebet, mint jól fejbevágtam a nálam lévő kitépött füvel.

Nem tudom, hogy jutottam haza. Soha nem éreztem még így magamat. Ugyan mi lesz ebből? . . . . .

Szombat . . . . . Azaz, hogy vasánap, hisz' már pitymallik és én még le sem hunytam a szememet. Mit tehetek mást, mint naplómhoz ilök s megpróbálom könnyíteni a szörnyű súlyon, mi lelkeket nyomja. Sejtjelmeim beigazolódta. Valami szörnyű vétezős történt rajtam. Nem tudtam kiverni fejből a hétfő esetet. Egy tutajt akartam készíteni a mult héten s még csak annyira sem jutottam, hogy az első gerendát megácsoljam. Mindig azon vettem észre magamat, hogy a földet csapkodom kőbaltával. Tegnap — mikor a fürdés ideje elérkezett, tévovázva álltam meg. Kevesséllni kezdettem a barlangom előtt összefutó esővizet, melyben eddig fürödni szoktam. Gondolkoztam — gondolkoztam — és — egyszer csak a folyónál találtam magamat. Tigrisem — a hü jóság, — mindenütt nyomomban volt. A hűs víz igen jót tett nekem. Izgatottságom aláhagyott. Egyszerre csak, amint abahagytam a pocskoldózást, nem messze a parton zörgést hallok. Ó — Ó volt — az asszony! Miért, miért nem — lebuktam a víz alá Furcsa érzés volt ez, de nem tudtam ellenállni neki, pedig látni is szerettem volna. Nem is tudok neki nevet adni. Hanem persze kifogyott a lélekzetem s én kénytelen voltam kidugni feje-

met a víz alól. Már elhaladt. Nem láthatott meg . . . De mégis — — ni! mosolyog — épen úgy, mint a multkor, s még az ajkát is felbiggyeszti. Csodálatos! Ez a gyámoltalan teremtes oda is lát ahová nem néz. Még csak a fejét, szempilláját sem mozdítja és mégis lát, — — lát — — hiszen mosolyog. Megpróbáltam én is így tenni. Oldalt fordultam — és nem láttam — azaz mindent láttam, csak őt nem! Még utoljára az fog kisülni, hogy én vagyok a gyámoltalan. Egészen dühbe jöttem erre a gondolatra. Végigvettem magamat a vízen és úsztam tovább. Rá sem fogok többet nézni. Hogy hogy nem, mégis ránéztem, azaz hogy megláttam amint eltűnt a bokrok között. Kiugrottam a vízből, elfelejtettem erősfogadásomat, fölkapcsoltam övem és szaladtam utána. Hamarosan megláttam. Bokortól — bokorhoz kúszva, követtem. Jó ideig tartott a hajsz, mikor egy sziklához ért az asszony. Eddig nem vettem észre, tudom biztosan. Nem mosolygott, se ki nem húzta magát. A szikla előtt megállt s hirtelen megfordulva, jött visszafelé — épen velem szembe. Tigrisemmel lelapultunk s még a lélegzetünket is visszafojtva néztünk ki a levelek közül. Épen erre tart. Egyenesen nekem. A savanyú képű kígyó is vele van. Azt hiszem, megint a gesztenyefához mennek gesztenyét ütogetni. A mellem úgy lökdösött, mint egy gőzkazán. — Mitevő legyek? Felálltam — alig pár lépésnyire tőle — megállt — — láttam, hogy ő is meg volt lepelve — olyan félnék volt, olyan ügyetlen, hogy máskor talán mosolyogtam volna rajta. De most — most — — ni — — arca elváltozik — már megint nem a félnék asszony — csak úgy villog a szeme — úgy tudja magát egyszerre elváltoztatni? — megfordul és sietve megy ismét a szikla felé — — velem a kiaszott kígyó, sziszegve tekergőzve. Én utána. A sziklánál már mindketten szaladtunk. Megborzadtam. Egy mélyedéshez ért. Már nem tudta magát visszatartani. Megcsúszott. Épen jókor értem oda. Megfogtam. Átkaroltam. Egész halvány volt. Erőtlen, gyenge — — karom közé omlott — — s én tartottam őt sokáig, magam sem tudom meddig, csak egyszer azt láttam, hogy kinyitja szemét, megrázkódkodik, kibontja magát karjaim közül — és otthagy. Eltámolygott, alig vonszolta magát és mégis elment. Miért nem maradt itt — — mért — — mért — — mért? —

Ügyetlen, gyenge, gyámoltalan, együgyű, — — — és mégis reszketek, ha rá gondolok. Vagy tán épen ezzel tud olyan babonás hatást gyakorolni rám?

Hétfő. Tegnap nagy események napja volt. Már korán reggel talpon voltam és elhatároztam, hogy valami nagy dolgot fogok végezhívni. Magához vettem kőbaltámat és elindultam a folyó felé — de hogy a folyó felé — egyenesen az ő barlangjához. Amint a folyó partjához értem, egy csillagos kődarabot találtam ott. Felvettem és mikor arcom elé tartottam, még jobban láttam magamat benne, mint a folyó tükrében. Övembe dugtam. Letéptem egy folyó rózsának az ágát is és magammal vittem. . . . .

A barlanghoz értem. A kígyó a barlang nyílásánál sűtkérezett s mikor meglátott, sziszegni kezdett. Futva értem a barlang bejáratához. Ó épen kifelé jött. Szemben találtuk magukat. Meglepődött — de nem félt. Behívott a barlangba. Átdartam neki a fényes követ — s nyakába akasztottam a rózsafüzért. El kezdte magát nézni és egészen meglepedkezett rólam. Csak nézte — nézte magát. Egyszer csak elejtette a követ. Izzé porrá tört a fényes kő. Jót nevettem ügyetlenségén, de ő meg sírni kezdett. Egyszerre elment a kedvem a nevetéstől. Nem tudom mi szállt hozzám, de a csillagokat is lehozta volna neki, csak hogy ne sírjon. Milyen hatással volt rám

az a sós nedv! Azt mondta, hogy addig nem hagyja abba a sírást, míg nem hozok egy másik fényes követ. Szaladtam, mint az örült. Egész estig túrtam a fővenyt. Nem találtam. Szomoruan ballagtam vissza: Már messziről hallottam a kacaját. No ez ugyan szépen sír! A kenguruval játszott. Éles palával kaparta annak hátát s egészen megtoválta a szerencsétlen állatot. Rám ripakodott, hogy mért vagyok olyan mamlasz. Hallgattam, mit egy süm — disznó. Majd kérésre fogtam a dolgot, nevéen szólítottam, becézó neveket adtam neki. Ez úgy láttam, tetszett neki. Aztán azt mondta, hogy énekeljek. Megtettem. Egyszerre csak letoppantott s azt mondta, ne káromgjak a fulébe. Majd hátat fordított és kenguruval kezdett játszani. Mikor szóltam hozzá, azt mondta, ne untassam már agyonra. Egészen belécsomóllott.

Egyszer csak megint felugrott. — Szaladj utánam — kiáltotta — s én elkezdtem szaladni, mint mikor még pillangókat fogdostam. Szaladtunk a gesztenyefáig. Ott megállt. Tíz lépésnyire magától megállított. Letépett egy gesztenyét és ütőjével felém ütötte. A tüske épen a mellemet találta — baloldalon, a harmadik borda alatt. A vér fejembe szaladt. Odaléptem s elvettem tőle az ütőt. Sírni kezdett. Nem bántam. Azt mondta, hogy addig mindig fog sírni, míg ki nem állok. Ezt se bántam. Mérgesen toppantott: — Neked mindig azt kell cselekedned, a hogy én parancsolom, ha velem akarsz maradni: Valami érzés ébredt fel bennem. Átdartam neki az ütőte és ott hagytam Holnap összeszedem a holmimat és elhurcolkodom a folyó torkolatához, búcsút mondok barlangomnak — örökre.

Fölfedeztem az asszony tetteinek leg-erősebb mozgatóját — a hiúságot. . . . . Szegény utódaim! . . . . .

1216 szám

Tkv. 1910.

Árverési hirdetményi kivonat.

A jászberényi kir. járásbíróság, mint tkvi hatóság a Gazdasági bank részvénytársaság hatvani cég végrehajthatónak özv. Lipták Mártonné, Barányi Amál és Lipták Mária Kovács Pálné végrehajtást szenvedtek elleni végrehajtási ügyében a Gazdasági bank részvénytársaság utóajánlata folytán az újabb végrehajtási árverést 1000 kor. tőke, ennek 1909. évi augusztus hó 10-től járó 6 % kamatai 6 kor. 20 fillér óvási; 13 % váltódíj, 113 kor. 85 fill. per és végrehajtási már megállapított, valamint a még felmerülő költségeknél kiegészítése végett az 1908 évi 60. t. c. 28 §-a értelmében a szolnoki kir. törvényszék és a jászberényi kir. járásbíróság területén lévő s a pusztamonostori 225 sz. betétben A + 342 hvsz a ingatlanra (: ház és udvar a beltelkenben;) 1102 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban a következő feltételek mellett elrendeli: —

1. Az árverés megtartására újabb hármnap 1910 évi március hó 31. napjának d.e. 9 óráját tűzi ki Pusztamonostor községhezához.

2. Ezen árverésen a fenti ingatlan a kikiáltási árnál alacsonyabb árnál nem adható el —

3. Az utóajánlat akkor is kötelező, ha az utóajánlattevő az árverésen meg nem jelen. —

4. Ha az árverésen az utóajánlatnál nagyobb ígértet nem tétetik, az ingatlan az ajánlattevő által megvettnek jelentetik ki. — Kelt Jászberényben a kir. járásbíróság mint tkvi hatóságnál 1910 évi február hó 15-én.

Dr. BARÁTH kir. járásbíró.

Tessék elolvasni!

Legolcsóbb árak!

Miért legolcsóbb?

Mert 2 gyorsajtóval és 5 segédgéppel van felszerelve üzletem.

Banki

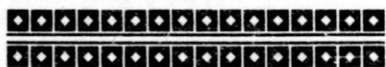
és üzleti könyvek

előzetes megrendelésre eszközöltetnek, szavatosság mellett

Pesti Péter

könyvnyomdája, könyvkötészete és papírkereskedésében

Jászberény, Vásár-utca 2. sz.

Pénzt

takarít meg, ha

heti és napilapokra

Pesti Péter

könyvnyomdájában fizet elő. Az utalvány bélyegköltiséget a cég viseli.

Bámulatos

választékban kaphatók

levélpapírosok.

PESTI

PÉTER

JÁSZBERÉNY.

Könyv-, papír-, író- és rajzszerekkereskedés.

Könyvnyomda.
Tömöntöde.
Könyvkötészet.

„JÁSZ UJSÁG”

kiadóhivatala.

Ma már súlyt helyez mindenki a

formára.

A

legszebb kivitelben

készülnek

Pesti Péter

könyvnyomdai műintézetében
JÁSZBERÉNYBEN.

Lakodalmi és béli meghívók, eljegyzési kártyák, névjegyek, gyászjelentések, iskolai értesítők nagyobb művek és minden nyomdai szakba vágó munkálatok.

Kaszinók, körök és egyesületeknek árendmény!

Rendkívül olcsó árak!

Lelkiismeretes kiszolgálás!

Gramofonok mindent felülmuló, kizárólag eredeti elsőrangú gyártmányok legolcsóbban kaphatók Pesti Péternél Jászberény. Nagy kétoldalú lemez 2.80 fillér.